

Arrest

nr. 170 316 van 21 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 15 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2016.

Gelet op de beschikking van 26 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 mei 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD *loco* advocaat R. DANEELS en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster vraagt voor de vierde maal asiel aan. In het kader van haar huidige asielaanvraag verklaart zij dat de eerder door haar en haar echtgenoot ingediende asielaanvragen op onwaarheden berust waren en dat haar echtgenoot niet op de hoogte is van haar huidige asielaanvraag. Zij verklaart als kind door haar vader seksueel misbruikt te zijn geweest en dat zij door haar schoonmoeder en schoonzussen als slavin gebruikt te zijn geweest in het huishouden. Zij verklaart tevens met psychische problemen te kampen en dat zij hiervoor psycho-medische hulp krijgt in België.

2.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeksters traumatisch verleden, zoals ook blijkt uit de door haar neergelegde medische attesten, het BCHV-advies en de weergave van een gesprek tussen haar en haar sociaal assistent, in casu niet betwist wordt, doch merkt op dat het misbruik door haar vader problemen betreffen van louter interpersoonlijke/interfamiliale en strafrechtelijke aard. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Incest valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag. Hetzelfde dient gezegd te worden over de wijze van behandeling door haar schoonmoeder en schoonzussen in het huishouden.

2.2. Verzoekster toont evenmin aan dat deze problemen zich in de toekomst nog zullen voordoen gezien het misbruik plaatsvond in de jaren '80 en '90 en zij reeds sinds haar 20 jaar het ouderlijk huis verlaten heeft en zo de situatie van misbruik al jaren geleden ontvlucht is. Niets verplicht haar ertoe om in geval van terugkeer naar Servië contact met haar ouders te nemen of te onderhouden. Ook wat betreft de problemen met haar schoonfamilie kan gezegd worden dat niets haar ertoe verplicht om zich bij hen te vestigen of met hen contact te onderhouden.

Wat betreft verzoeksters psychische problemen te wijten aan het seksueel en fysiek het misbruik door haar vader, ontwaart de Raad uit de gegevens vervat in het administratief dossier verder geen elementen waaruit blijkt dat zij als etnisch Albanese in Servië geen toegang zou kunnen verkrijgen tot de gezondheidszorg in Servië.

Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij, wanneer zij naar haar land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als gevolg van een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

2.3. Wat betreft verzoeksters psychische problemen en incesttrauma's, wijst er Raad er nog op dat verzoekster voor de beoordeling van haar medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: "(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...)". Verzoekster dient zich inzake de beoordeling van haar psychische problemen te richten tot de geëigende procedure.

2.4. Verzoeksters betoog, evenals het advies van het BCHV, dat er dwingende redenen zoals omschreven in artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag kunnen worden ingeroepen dewelke haar verhinderen naar haar land van herkomst terug te keren, mist elke juridische grondslag. Immers, om toepassing te kunnen maken van deze cessation clause, dient verzoekster eerst en vooral te worden ingesloten van het Vluchtelingenverdrag wat in casu, gelet op bovenstaande overwegingen, niet het geval is.

3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

4. Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 15 maart 2016, stelt verzoekende partij vooreerst dat zij voor het eerst de problematiek van incest heeft aangehaald omdat dit in Servië niet mogelijk is en zij angst heeft dat anderen het zullen te weten komen. Zij wijst er in dit verband op dat ook haar echtgenoot niet op de hoogte is van deze feiten en hij ook niet weet dat zij asiel heeft aangevraagd om die reden en onder behandeling is om die reden. Zij stelt tevens dat zij moeder is van 2 minderjarige kinderen. Verzoekende partij betoogt onder verwijzing naar het advies van het BCHV dat er dwingende redenen zoals omschreven in artikel 1, C(5) van het Vluchtelingenverdrag kunnen ingeroepen worden dewelke haar verhinderen naar haar land van herkomst terug te keren. Zij preciseert, onder verwijzing naar verschillende (recente) arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die zij ter terechtzitting indient, dat de redenering per analogie met artikel 1, C(5) van het Vluchtelingenverdrag dient toegepast te worden, zij vraagt niet de toepassing van de cessation clause *an sich*. Verzoekende partij wijst erop dat de feiten waarvan zij slachtoffer is geweest niet worden betwist door het Commissariaat-generaal en in de beschikking, en zij herhaalt haar vraag om internationale bescherming toe te kennen per analogie met de “cessation clause”. Verzoekende partij besluit dat uit een analyse blijkt dat de redenering enkel wordt toegepast door de Franstalige kamers en zij vraagt dan ook de zaak te behandelen in verenigde kamers met het oog op de eenheid van rechtspraak.

4.2.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij bij een aanvullende nota een nieuw middel ontwikkeld op grond van de artikelen 39/6 en 39/12 van de vreemdelingenwet waar zij vraagt om de zaak te behandelen in verenigde kamers met het oog op de eenheid van rechtspraak. Verzoekende partij meent dat de Nederlandstalige kamers geen toepassing maken van het principe om per analogie met artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag dwingende redenen in aanmerking te nemen waarom de verzoekende partij niet terug kan keren naar haar land van herkomst.

Artikel 39/76, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De geadieerde kamervoorzitter of de aangewezen rechter in vreemdelingenzaken onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen, behoudens wat de beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft bedoeld in artikel 57/6/1, eerste lid of in artikel 57/6/2, eerste lid. Hij kan zich hierbij inzonderheid steunen op de beoordelingsgronden bepaald in artikel 57/6/1, eerste tot derde lid.

De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd. (...)”

Het in de aanvullende nota ontwikkeld middel wordt uit de debatten geweerd. Zo verzoekende partij nog zou kunnen voorhouden dat haar vraag het gevolg is van het standpunt in de beschikking wijst de Raad op hetgeen volgt.

4.2.2. De Raad stelt vast dat het seksueel misbruik waarvan verzoekende partij jarenlang slachtoffer is geweest, moet gezien worden als een ernstige aanslag op haar integriteit met psychische gevolgen die zij levenslang kan meedragen. De Raad wijst er echter op dat de internationale bescherming die het Vluchtelingenverdrag biedt als doel heeft de aanvrager van internationale bescherming te behoeden of te beschermen tegen een mogelijke vervolging of ernstige schade en niet kan aangewend worden voor het herstel van een reeds ondergane vervolging of schade.

4.2.3. De vreemdelingenwet voorziet in artikel 48/7 de omkering van de bewijslast voor personen die slachtoffer zijn geweest van vervolging. Artikel 48/7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”*

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing het volgende blijkt: (i) het misbruik waarvan verzoekende partij slachtoffer was vond plaats in de jaren '80 en '90, (ii) zij verliet het ouderlijk huis op de leeftijd van 20 jaar en ontvluchtte de situatie van misbruik jaren geleden, (iii) niets verplicht verzoekende partij om contact op te nemen of te onderhouden met haar ouders, (iv) uit niets blijkt dat verzoekende partij in Servië geen psychische hulp zou kunnen zoeken of krijgen, zoals omstandig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, (v) Servië het tweede land in Europa is waar de wet langetermijneffecten van seksuele trauma's kent, en (vi) niets verzoekende partij verplicht om zich bij haar schoonfamilie te vestigen.

Derhalve zijn er goede redenen om aan te nemen dat die vervolging of schade waar verzoekende partij slachtoffer van geweest is, zich niet opnieuw zal voordoen, zoals reeds in de beschikking werd gesteld. Verzoekende partij toont ook niet aan dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de omstandigheden in het land van herkomst en de persoonlijke omstandigheden van verzoekende partij of dat hij de omstandigheden in het land van herkomst en haar persoonlijke omstandigheden verkeerd heeft beoordeeld. Waar verzoekende partij ter ondersteuning van haar persoonlijke omstandigheden verwijst naar medische attesten (onder andere van P.L. en P.C.) herhaalt de Raad dat de feiten en de psychologische gevolgen niet in twijfel worden getrokken doch dat verzoekende partij niet aantoonst dat zij in haar land van herkomst niet de nodige zorg zou kunnen krijgen zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissing uitvoerig aangeeft, een motief dat niet wordt betwist. De Raad wijst er in deze nog op dat verzoekende partij niet aantoonst dat zij actief en intentioneel wordt vervolgd in haar land van herkomst of dat er redenen zijn om aan te nemen dat zij geen beroep zou kunnen of mogen doen op de beschikbare zorgen. Verzoekende partij haar medische motieven ressorteren niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag, noch onder de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van haar medische problemen dient zij zich te wenden tot de daarvoor geëigende procedure.

Waar verzoekende partij nog stelt dat het onmogelijk is voor haar om terug te keren naar haar land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoekende partij vrijwillig naar Servië terugkeerde in 2003 en daar bleef tot 2009. Tevens wist zij in 2009 alleen en zonder dat iemand op de hoogte was van haar vertrek,

met haar jonge kinderen vanuit Servië naar Oostenrijk te reizen en weet zij in België een niet te ontkennen mate aan zelfredzaamheid aan de dag te leggen. Zo nam verzoekende partij in 2011 uit eigen initiatief contact op met EXIL, bouwde zij met haar artsen een vertrouwensband op, besloot zij in België een vierde asielaanvraag in te dienen zonder haar echtgenoot hiervan op de hoogte te brengen gezien zij niet wenst dat hij omwille van haar problemen een legaal verblijf zou kunnen bemachtigen, en meldde zij zich zonder medeweten van haar echtgenoot tot twaalf keer toe aan op de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat verzoekende partij zich twaalf keer vanuit haar woonplaats in Namen naar de Dienst Vreemdelingenzaken wist te begeven zonder medeweten van haar echtgenoot, getuigt niet alleen van een zekere zelfredzaamheid maar bovendien van ondernemingszin en doorzettingsvermogen. Uit niets blijkt dan ook dat, gelet op haar ondernemingszin en zelfredzaamheid die zij in België aan de dag weet te leggen, het onmogelijk is voor verzoekende partij om terug te keren naar haar land van herkomst.

Zo verzoekende partij de Raad nog vraagt om de beslissing te vernietigen om bijkomende onderzoeksdaden te vragen aan de verwerende partij, herhaalt de Raad dat, daargelaten de vaststelling dat de wet op geen enkele wijze voorziet dat de Raad opdrachten tot onderzoeksdaden kan voorschrijven aan de commissaris-generaal, de feiten en de gevolgen voor verzoekende partij niet betwist worden. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij twee beslissingen 9ter heeft waartegen zij beroep heeft ingediend. De Raad gaat er dan ook van uit dat de medische problemen van verzoekende partij behandeld wordt in de aanvragen 9ter.

4.2.4. Wat betreft verzoeksters betoog onder verwijzing naar Franstalige rechtspraak en een advies van het BCHV, dat er dwingende redenen zoals omschreven in artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag kunnen worden ingeroepen dewelke haar verhinderen naar haar land van herkomst terug te keren, kan zij niet worden gevolgd. Vooreerst kan gesteld worden dat arresten in volle rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een individuele asielaanvraag betreffen en zij geen precedentwaarde hebben. Voorts, om toepassing te kunnen maken van de cessation clause, dient verzoekster eerst en vooral te worden ingesloten van het Vluchtelingenverdrag wat *in casu*, gelet op bovenstaande overwegingen, niet het geval is. Zo verzoekster stelt dat dit inderdaad het geval is bij de toepassing van artikel 1, C (5) van het Vluchtelingenverdrag en dat zij enkel vraagt om per analogie artikel 1 C, (5) van het Vluchtelingenverdrag toe te passen, wijst de Raad erop, en daargelaten de vraag of artikel 1 C, (5) rechtstreekse werking heeft, voornoemd artikel van het Vluchtelingenverdrag werd omgezet in artikel 55/3 van de vreemdelingenwet.

Artikel 55/3 luidt als volgt: *“Een vreemdeling houdt op vluchteling te zijn wanneer hij valt onder artikel 1 C van het Verdrag van Genève. Bij toepassing van artikel 1 C (5) en (6) van voormeld verdrag dient te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om de gegronde vrees van de vluchteling voor vervolging weg te nemen. Het eerste lid is niet van toepassing op een vluchteling die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere vervolging, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”* De vraag van verzoekende partij om artikel 1 C, (5) op deze manier naar analogie toe te passen vindt geen steun in de vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS